

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7CoCsp/10/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4119209882
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Halmešová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4119209882.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Halmešovej a členiek senátu JUDr. Viery Koscelanskej a JUDr. Eriky Madarászovej, v spore žalobcu: B. S., narodený XX.X.XXXX, bytom I. XX/XX, C., zastúpený T. S., bytom I. XX/XX,XXX XX C., proti žalovanému: VÚB Banka a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO: 31320155, zastúpený advokátskou kanceláriou: Remedium Legal, s.r.o. , so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53255739, o určenie úverov za bezúročné a bez poplatkové, vydanie bezdôvodného obohatenia a zaplatenie finančného zadost'učinenia, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č.k. 10Csp/111/2019-189 zo dňa 11. novembra 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku, v časti týkajúcej sa určenia, že zmluva o úvere č.XXXXXXX zo dňa 23.12.2014 je bezúročná a bez poplatkov, v časti vydania bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o úvere č.XXXXXXX zo dňa 23.12.2014 vo výške 97,17 eura, ako aj v časti určenia, že zmluva o úvere č.XXXXXXX zo dňa 07.08.2014 je bezúročná a bez poplatkov p o t v r d z u j e.

V napadnutom zamietajúcom výroku, v časti týkajúcej sa vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 576,32 eura, ako aj v časti zaplatenia finančného zadost'učinenia vo výške 500 eur a vo výroku o náhrade trov konania, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1.1 Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný má nárok proti žalobcovi na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 2 písm. g), h), § 9 ods. 2 písm. f), j), § 11 ods. 1,4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 , § 53 ods. 6, § 39a, § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie poukázal na obsah žaloby, ktorou žalobca požadoval, aby súd určil, že zmluva o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 7.8.2014 a zmluva o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 23.12.2014 je bezúročná a bez poplatkov. Ďalej žiadal, aby mu žalovaný vydal zo zmluvy č. XXXXXXXX sumu 576,32 eura a zo zmluvy č. XXXXXXXX sumu 97,17 eura do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a zaplatil mu finančné zadost'učinenie 500 eur. Žalobu odôvodnil tým, že má naliehavý právny záujem na určení neplatnosti právneho úkonu, pretože vzhľadom na svoju tieseň uzavrel so žalovaným spotrebiteľské úverové zmluvy č. XXXXXXXX zo dňa 7.8.2014, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver 3000 eur a on z neho zaplatil 3576,32 eura a úverovú zmluvu č. XXXXXXXX zo dňa 23.12.2014 na základe ktorej mu bol poskytnutý úver 5000 eur a on zaplatil celkovo 5097,17 eura. Uviedol, že v zmluvách absentuje podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. rozlíšenie jednotlivých splátok na istinu, úroky a poplatky, a preto je podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 úver bezúročný a bez poplatkov. Nesprávne bola uvedená aj RPMN, ktorá je uvedená vo výške 27,41 %, ale v skutočnosti je 29,21 %. Okrem toho úrok

27,41 % považoval za úžeru, pretože v čase uzavretia zmluvy bola priemerná úroková sadzba NBS 8,91 % a najvyššia prípustná sadzba tak bola 17,82 %.

1.2 Súd prvej inštancie zistil skutkový stav, z ktorého vyplynulo, že zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX z 7.8.2014 žalobca ako dlžník požiadal v časti III. zmluvy spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. ako veriteľa o úver 3000 eur a v časti IV. zmluvy vyznačil, že žiada o základný súbor poistenia vo výške 2,9 % z dojednanej výšky splátky. Žalobca sa v časti III. zmluvy zaviazal, že úver zaplatí v 60 splátkach každú vo výške 87,12 eur s poistením 89,63 eur. Celková čiastka, ktorú mal žalobca zaplatiť bola 5227,20 eur a jeho náklady mali byť 2227,20 eur. V zmluve bola uvedená priemerná RPMN 18,90 %, RPMN 27,41 % a úroková sadzba 27,41 %. V časti IV. zmluvy bolo uvedené, že poistné nie je povinné a že dlžník zvolením jedného zo súboru poistenia a to základného alebo komplexného vyjadruje súhlas s poistením. Z výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov vyplýva, že pri výpočte sa vychádzalo zo splátky 87,12 eur. Súd prvej inštancie zistil, že z priemerných úrokových mier nových spotrebiteľských úverov pre domácnosti poskytnutých v 3. štvrtroku 2014 zverejnených na www.nbs.sk vyplýva, že v čase uzavretia tejto zmluvy bola obvykle požadovaná odplata na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch t.j so splatnosťou od 1 do 5 rokov vo výške 10,72 % ročne. Zo súhrnných informácií o údajoch novo poskytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 3. štvrtrok 2014 zverejnených na www.mfsr.sk vyplýva, že priemerná ročná percentuálna miera nákladov v prípade spotrebiteľských úverov poskytovaných inými veriteľmi ako bankami inak ako so zabezpečením vo výške od 1500 eur 6500 eur a so splatnosťou od 1 do 5 rokov bola 18,66 %. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX z 23.12.2014 vyplynulo, že žalobca ako dlžník požiadal v časti III. zmluvy spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. ako veriteľa o úver 5000 eur a v časti IV. zmluvy vyznačil, že žiada o základný súbor poistenia vo výške 2,9 % z dojednanej výšky splátky. Žalobca sa zaviazal, že úver zaplatí v 60 splátkach každú vo výške 151,96 eur s poistením 156,37 eur. Celková čiastka, ktorú mal žalobca zaplatiť bola 9117,60 eur a jeho náklady mali byť 4117,60 eur. V zmluve bola uvedená priemerná RPMN 18,66 %, RPMN 30,30 % a úroková sadzba 30,30 %. Úver bol poskytnutý prevodom na účet. V časti IV. zmluvy je uvedené, že poistné nie je povinné a že dlžník zvolením jedného zo súboru poistenia a to základného alebo komplexného vyjadruje súhlas s poistením. Súd aj pri tomto úvere poukázal na to, že z priemerných úrokových mier nových spotrebiteľských úverov pre domácnosti poskytnutých v 4. štvrtroku 2014 zverejnených na www.nbs.sk vyplýva, že v čase uzavretia tejto zmluvy bola obvykle požadovaná odplata na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch t.j so splatnosťou od 1 do 5 rokov vo výške 8,91 % ročne. Zo súhrnných informácií o údajoch novo poskytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok 2014 zverejnených na www.mfsr.sk vyplýva, že priemerná ročná percentuálna miera nákladov v prípade spotrebiteľských úverov poskytovaných inými veriteľmi ako bankami inak ako so zabezpečením vo výške od 1500 eur 6500 eur a so splatnosťou od 1 do 5 rokov bola 18,34 %.

1.3 Žalobca požadoval, aby súd určil úvery za bezúročné a bez poplatkov t.j. požadoval určiť právne skutočnosti. Predmetné úverové zmluvy sú zároveň spotrebiteľskými úvermi, na ktoré sa vzťahuje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Podľa § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch s účinnosťou od 1.1.2018 možno žalobou požadovať určenie neplatnosti zmluvy a bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že je žaloba o požadovanom určení prípustná. Uviedol, že v konaní bolo sporné, či majú obe zmluvy o spotrebiteľskom úvere všetky obligatórne zákonné náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), c) zákona č. 129/2010 Z.z. Žalobca tvrdil, že v nich nie je uvedený termín konečnej splatnosti dátumom, nie sú správne uvedené ročné percentuálne miery nákladov, pretože pri ich výpočte neboli ako náklady týchto úverov zohľadnené poplatky za poistenie a že v nich nie sú uvedené správne celkové čiastky a poskytnuté úvery sú preto bezúročné a bez poplatkov. Súd poukázal na skutočnosť, že zo znenia časti IV. zmlúv ("v prípade vyznačenia žiadosti o súbor niektorého vyššie uvedeného poistenia žiadam a súhlasím s predmetným poistením") vyplýva, že žalobcovi bolo dané na výber, či požiada o poistenie. Súd uzavrel, že žalobca nemusel poistné zmluvy uzavrieť, aby získal tieto spotrebiteľské úvery alebo aby ich získal za ponúkaných podmienok. Poplatky za poistenie týchto úverov preto veriteľ správne podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. nezohľadnil pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorá je tak podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. uvedená v oboch zmluvách v správnej výške. Ďalej súd uviedol, že zmluvy nesporne obsahujú uvedenie celkovej čiastky, ktorú mal žalobca veriteľovi zaplatiť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z.. V oboch zmluvách bola okrem toho celková čiastka uvedená v správnej výške, pretože vychádza z celkových nákladov podľa § 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z.z., do ktorých v tomto prípade nepatria poplatky za poistenie, pričom 60 x 87,12

eur je 5227,20 eur a 60 x 151,9 eur je 9117,60 eur. Konštatoval, že obe zmluvy dostatočne jasne a zrozumiteľne obsahujú aj uvedenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľských úverov podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z.. Hoci v zmluvách nie je uvedený deň v časti mesiaca a roka, tento deň vyplýva z inej časti zmluvy, v ktorej je uvedené, že každá ďalšia splátka po prvej splátke je splatná vždy 20.dňa v mesiaci. Na základe uvedeného dospel súd k záveru, že obe zmluvy o spotrebiteľských úveroch obsahujú všetky žalobcom namietané obligatórne zákonné náležitosti, preto žalobu v časti určenia týchto úverov za bezúročné a bez poplatkov zamietol.

1.4 Námietku žalobcu, že odplaty dohodnuté v zmluvách sú úžernícke vyhodnotil súd prvej inštancie ako nedôvodnú. Z obsahu oboch zmlúv vyplynulo, že v oboch prípadoch pozostáva odplata iba z úrokov, ktoré sú v prípade zmluvy č. XXXXXXXX vo výške 27,41 % ročne a v prípade zmluve č. 1643762 vo výške 30,30 % ročne. Pretože ide o spotrebiteľské zmluvy, ktorých predmetom je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmú tieto odplaty podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom od 1.6.2014, prevyšovať najvyššie prípustné odplaty, ktoré možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať, a ktoré sú určené v § 1a ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Zb. ako dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne a ani nesmú byť v rozpore s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie zistil, že v prípade zmluvy č. XXXXXXXX uzavretej 7.8.2014 (odplata vo výške 27,41 %) v obdobných prípadoch bola v čase uzavretia zmluvy priemerná ročná percentuálna miera nákladov 18,66 % (2 x 18,66 je 37,32 %), preto neprevyšuje dohodnutá odplata najvyššiu prípustnú odplatu. Keďže obvykle požadovaná odplata bola 10,72 % ročne, nie je odplata uvedená v zmluve ani úžernícka a ani v rozpore s dobrými mravmi tak, ako tvrdil žalobca. V prípade zmluvy č. 1XXXXXX uzavretej 23.12.2014 (odplata vo výške 30,30 %) v obdobných prípadoch bola v čase uzavretia zmluvy priemerná ročná percentuálna miera nákladov 18,34 % (2 x 18,34 je 36,68 %), preto neprevyšuje ani v tomto prípade dohodnutá odplata najvyššiu prípustnú odplatu. Obvykle požadovaná odplata bola 8,91 % ročne, preto nie je odplata uvedená v zmluve úžernícka a v rozpore s dobrými mravmi. S poukazom na uvedené závery, súd prvej inštancie posúdil žalobu aj v časti o zaplatenie žalovaných súm titulom bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka za nedôvodnú. Žalobca požadoval od žalovaného aj zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 250/2007 Z.z. Keďže v konaní nebolo zistené žiadne porušenie práva žalobcu a ani povinnosti žalovaného a teda žalobca nebol v konaní úspešný, súd jeho žalobu aj v tejto časti ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaný, ktorý bol v konaní úplne úspešný, má podľa § 255 ods. 1 CSP proti neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

2. Žalobca podal v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, zakladajúce jeho nepreskúmateľnosť. Poukázal na čl. 3 ods. 1, 2, čl. 6 smernice Rady č.93/13/EHS. Uviedol, že v čase uzatvorenia zmlúv, tieto museli obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úroku iných poplatkov, inak úvery je nutné považovať za bezúročné a bez poplatkov. Zmluvy o úvere obsahujú len výšku celkovej splátky, počet splátok a dátum prvej splátky s tým, že ďalšie splátky sú splatné vždy 20.dňa mesiaca. Uviedol, že spotrebiteľ pri podpise zmluvy mal byť informovaný o tom, koľko z ktorej splátky pripadá na istinu, úroky a iné poplatky poskytnutého úveru. V tomto smere poukázal na rôzne rozhodnutia krajských súdov, ktoré potvrdili, že v čase uzavretia zmluvy musela zmluva obsahovať všetky povinné náležitosti a keď ich neobsahovala, tak zmluvy boli bezúročné a bez poplatkov. Poukázal aj na rozhodnutie - Krajský súd Košice zo dňa 12.09.2019, sp.zn.3Co/352/2018, kde súd posúdil, že ročná úroková sadzba vo výške 32% je v hrubom rozpore z dobrými mravmi, pretože podľa údajov NBS v čase poskytnutia pôžičky boli úrokové sadzby vo výške 13%. Ďalej namietal nedostatočné označenie veriteľa, ktoré v prípade právnickej osoby má byť meno, priezvisko, miesto podnikania a identifikačné číslo. Uviedol, že celková výška úveru nie je taká, ako je uvedená v zmluvách. Klamanie, zavádzanie spotrebiteľa o celkovej výške úveroch je nekalá obchodná praktika. Opätovne dôvodil, že termín konečnej splatnosti úveru musí byť uvedený priamo v zmluve a to jedným konkrétnym dátumom deň, mesiac a rok. V zmluvách je však uvedený termín konečnej splatnosti (mesiac/rok): 8/2019 a 12/219, teda bez uvedenia konkrétneho dňa v mesiaci, ku ktorému má byť úver splatený. Takéto určenie konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nemožno považovať za súladné s dotknutým ustanovením zákona. Namietal tiež, že v zmluvách o pôžičkách nie je správne uvedená ročná percentuálna miera nákladov, pretože v RPMN nie je zahrnuté poistenie úveru a preto v zmluve o úvere nie je uvedená skutočná výška úveru.

3. Žalovaný k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti a ani nepredložil žiadne dôkazy, podľa ktorých by bolo možné odvolaním dotknutý rozsudok považovať za nesprávny. Žalovaný sa stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie v bode 19 a 24 napadnutého rozsudku. Žalovaný bol toho názoru, že zmluva obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti a nie je možné ju považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Z uvedeného teda vyplynulo, že žalobcovi nevznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a nakoľko nedošlo k žiadnemu porušeniu práva, nevznikol nárok na vydanie primeraného finančného zadosťučinenia. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalobca k vyjadreniu žalovaného uviedol vo svojom písomnom vyjadrení rovnaké tvrdenia ako v podanom odvolaní. Doplnil, že v čase uzatvorenia zmluvy podľa NBS bola priemerná úroková sadzba pri spotrebiteľských úveroch 8,91%. Najvyššia prípustná úroková sadzba je dvojnásobok teda 17,82%, preto úrok 27,41 % považuje za úžeru. Okrem toho je ešte aj nesprávne na zmluve uvedená ročná RPMN na zmluve je 27,41 %, v skutočnosti je až 29,21 %. Rovnakú argumentáciu uplatnil žalobca aj pri úverovej zmluve u č. 1643762, kde je uvedená výška úveru 5000 eur a úrok 30,30 % považuje v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Obidve tieto úverové zmluvy považuje za bezúročné a bez poplatkové, pričom pri oboch zmluvách mu vzniklo aj bezdôvodné obohatenie.

5. Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že zmluvy o úvere neobsahujú termín konečnej splatnosti, z textu zmluvy je zrejmé, že splátky sú splatné k 20. dňu v kalendárnom mesiaci a termín konečnej splatnosti je december 2019 resp. august 2019, kedy je k 20. dňu v danom mesiaci splatná posledná splátka úveru. V tomto smere poukázal na 2. výrok rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 09.11.2016 vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia, a.s. proti I.. Uzavretie zmluvy na dobu určitú, resp. do splatenia všetkých zmluvných záväzkov, v spojení s dátumovo vymedzeným termínom konečnej splatnosti úveru, je potrebné jednoducho vyhodnotiť ako zrozumiteľné a jasné. Žalovaná má ďalej za to, že ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je v Zmluvách o úvere bez pochybností prítomná, pričom sú tieto údaje uvedené správne. Poistné do výpočtu celkových nákladov (a teda ani RPMN) v prípade jeho fakultatívnosti nevstupuje - nie je teda povinné a úverovú zmluvu za rovnakých podmienok môže klient uzatvoriť aj bez dojednaného poistenia. Takto „fakultatívne“ koncipované poistenie potom v zmysle § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch nie je zahrnuté do výpočtu celkových nákladov a teda ani do RPMN. Ďalej žalovaný argumentoval, že „Medzi podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere patrí okrem iného aj uvedenie výšky, počtu a í tom v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti. Z ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva povinnosť uvádzať v zmluve spotrebiteľskom úvere osobitne informáciu o tom, aká suma z každej splátky úveru sa započítava na istinu, úroky a poplatky. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, ktorý vo svojom rozhodnutí z 09.11.2016 vo veci C- 42/15 okrem iného uviedol, že smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere výpis vo forme amortizačnej tabuľky a nie je ani nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa s odkazom na konkrétny dátum, resp. spresnenie aká časť splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Vzhľadom k uvedenému žalovaný navrhol potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

7. Súd prvej inštancie v predmetnej dospel k záveru, že preskúmané zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsahujú všetky obligatórne zákonné náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a rovnako aj dohodnutá odplata (úroková sadzba) nie je v rozpore so zákonom (§ 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka) či dobrými mravmi. Odvolací súd uvádza, že je nepochybné, že medzi zmluvnými stranami boli uzatvorené zmluvy o úvere , pričom ide o spotrebiteľský právny vzťah upravený v ustanoveniach § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a na dané zmluvy sa vzťahuje aj zákon o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy č. 129/2010 Z.z. Predložené zmluvy o úvere sú predtlačenu formulárovou (typovou) zmluvou, pri ktorej spotrebiteľ nemá možnosť ovplyvňovať jej obsah.

8. Odvolací súd sa pri posudzovaní danej veci zaoberal podstatnými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní. Odvolateľ v podanom odvolaní predovšetkým namietal, že úverové zmluvy neobsahujú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) a dôvodil, že v posudzovanej zmluve chýba zákonom stanovené členenie splátky úveru na istinu, úroky a poplatky. Odvolací súd sa nestotožnil s touto námietkou žalobcu. V tomto smere poukazuje na Rozsudok súdneho dvora (tretia komora) z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15, pričom z jeho bodu 59 vyplýva, že článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. V zmysle vyššie uvedeného nemožno od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Na uvedený rozsudok reagovala aj legislatíva zákonom z 12. októbra 2017 č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, a ktorým došlo k zmene ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ zákona 129/2010 Z.Z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová "a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov" nahrádzajú slovami "frekvenciu splátok a". V dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v Rozsudku C-42/15. Legislatíva tak reagovala na stav, podľa ktorého niektoré súdy vykladali predmetnú vnútroštátnu úpravu nesúladne so smernicou 2008/48/ES.

9. K námietke žalobcu, že v zmluvách nie je riadne uvedený termín konečnej splatnosti úveru, pretože je uvedený iba mesiacom a rokom (8/2019 a 12/2019), teda bez uvedenia konkrétneho dňa v mesiaci, ku ktorému má byť úver splatený, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie súdu prvej inštancie v bode 19, s ktorým sa plne stotožňuje. V zmluve je zreteľne uvedené, že každá splátka je splatná do 20.dňa v mesiaci, preto bežný spotrebiteľ nemôže mať problém s výkladom, že konečná splatnosť nastáva splatnosťou poslednej splátky, teda dňa 20.8.2019, resp. dňa 20.12.2019.

10. Rovnako odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu týkajúcu sa nesprávne uvedenej výšky RPMN. Žalobca bol toho názoru, že do výšky RPMN je potrebné zahrnúť aj poistenie úveru. Aj v tejto posudzovanej otázke odvolací súd len poukazuje na odôvodnenie súdu prvej inštancie v bode 19, ktoré považuje za správne. Odvolací súd iba poukazuje na znenie ust. § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého „Na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.“ Ako uviedol súd prvej inštancie z predložených úverových zmlúv (časť IV zmluvy) nepochybne vyplýva, že spotrebiteľovi bolo dané na výber, či má záujem o poistenie úveru alebo nie. Keďže poistenie úveru nebolo povinnou podmienkou získania úveru, veriteľ správne nezapočítal do výšky RPMN aj poplatky za poistenie. Čo sa týka námietky nedostatočného označenia veriteľa, odvolací súd dodáva, že v záhlaví zmluvy je nielen uvedený obchodný názov právnickej osoby - Veriteľ: Consumer Finance Holding, a.s., ale aj sídlo a IČO.

11. Žalobca nesúhlasil ani s názorom súdu prvej inštancie ohľadom posúdenia odplaty, ktorá bola v prípade zmluvy č. XXXXXXXX uzavretej 7.8.2014 vo výške 27,41 % a v prípade zmluvy č. XXXXXXXX uzavretej 23.12.2014 vo výške 30,30 %. Súd prvej inštancie konštatoval, že pri oboch úverových zmluvách uvedené odplaty neboli určené v rozpore so zákonom, teda ustanovením § 53 ods. 6 OZ a §1a ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a tiež v rozpore s dobrými mravmi. Odvolací súd sa s týmto posúdením súdu prvej inštancie stotožnil iba pri zmluve č. XXXXXXXX uzavretej dňa 23.12.2014. Najvyššia prípustná výška odplaty je ustanovená v nariadení vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení nariadenia

vlády č. 141/2014 Z. z. S účinnosťou od 1.9.2014 platí, že odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov (priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu) pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Obdobným úverom alebo pôžičkou sa pritom rozumie obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi. Súd prvej inštancie správne zistil, že v obdobných prípadoch bola v čase uzavretia zmluvy priemerná ročná percentuálna miera nákladov 18,34 % a jej dvojnásobok predstavuje 36,68 %. S poukazom na uvedené je potrebné konštatovať, že dohodnutá odplata vo výške 30,30% nepresahuje dvojnásobok priemernej RPMN, t.j. 36,68 %. Preto námietka žalobcu o neprimerane vysokom úroku nemožno považovať za dôvodnú.

12. Rozdielne je však posúdenie v prípade zmluvy č. XXXXXXXX uzavretej dňa 7.8.2014 s úrokovou sadzbou vo výške 27,41 %. V prípade tejto zmluvy súd prvej inštancie nemohol aplikovať ustanovenie § 1a ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., pretože bolo účinné až od 1.9.2014. Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 106/2014 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník zmenila s účinnosťou od 1. júna 2014 znenie odseku 6. Ak ide o výšku odplaty, akú možno od spotrebiteľa požadovať, ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie peňažných prostriedkov, táto je tiež na prechodné obdobie (do 1.9.2014) upravená v novelizovanom nariadení vlády SR č. 87/1995 Z.z., konkrétne v ust. § 10d ods. 2 (prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1. júna 2014). Podľa tohto ustanovenia, „ak dôjde k poskytnutiu peňažných prostriedkov spotrebiteľovi v období po 31. máji 2014 a pred 1. septembrom 2014, odplatou sa na účely tohto nariadenia vlády rozumie odplata obvykle požadovaná bankami a pobočkami zahraničných bánk podľa § 1 ods. 1 až 3 za úvery alebo pôžičky v čase uzavretia spotrebiteľskej zmluvy a za najvyššiu prípustnú výšku odplaty sa považuje odplata, ktorá nesmie prevýšiť dvojnásobok úrokových mier úverov pre domácnosti zverejňovaných na webovom sídle Národnej banky Slovenska ako súčasť úrokovej štatistiky za prvý mesiac kalendárneho štvrťroka predchádzajúceho uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy; úverom alebo pôžičkou sa rozumie aj obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi.“ S poukazom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že v prípade zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX uzavretej dňa 7.8.2014, súd prvej inštancie nesprávne posúdil výšku odplaty vyžadovanej zákonom. Súd prvej inštancie musí zistiť výšku priemerných úrokových mier úverov pre domácnosti zverejňovaných na webovom sídle Národnej banky Slovenska, a to za prvý mesiac kalendárneho štvrťroka predchádzajúceho uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy. Výška úrokovej sadzby v žalovanej úverovej zmluve nesmie potom prevýšiť dvojnásobok takto zistenej úrokovej miery, v opačnom prípade sa súd musí zaoberať tým, či je takéto zmluvné dojednanie týkajúce sa výšky úrokovej sadzby platné. V nadväznosti na uvedené potom súd opätovne posúdi nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia v prípade zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX. uzavretej dňa 7.8.2014, ako aj nárok na zaplatenie finančného zadosťučinenia.

13. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku, v časti týkajúcej sa určenia, že zmluva o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 23.12.2014 je bezúročná a bez poplatkov, v časti vydania bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 23.12.2014 vo výške 97,17 eura, ako aj v časti určenia, že zmluva o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 07.08.2014 je bezúročná a bez poplatkov podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku v časti týkajúcej vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 576,32 eura, ako aj v časti zaplatenia finančného zadosťučinenia vo výške 500 eur a vo výroku o náhrade trov konania odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 2 CSP). V ďalšom konaní súd prvej inštancie opätovne posúdi predmetný spotrebiteľský úver v časti týkajúcej sa výšky odplaty, v tej súvislosti posúdi aj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ako aj nárok žalobcu na zaplatenie finančného zadosťučinenia. Opätovne rozhodne a rozhodnutie odôvodní v zmysle požiadaviek kladených na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne o náhrade trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

14. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).